

F. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere m.v.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige reglen i § 10 fremgår af udleveringslovens § 20. Justitsministeren kan kun give tilladelse, hvis der efter udleveringsloven kunne være sket udlevering for den pågældende handling. Tilladelse til, at den pågældende videreudleveres til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan dog meddeles, såfremt handlingen efter reglerne om udlevering til disse lande kunne have begrundet udlevering af den pågældende her fra landet.

Efter § 10 j, stk. 2, kan den udleverede dog uden justitsministerens tilladelse drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis strafforfølgingen eller straffuldbyrdelsen ikke indebærer, at den udleverede skal frihedsberøves, eller hvis den pågældende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

Efter § 10 j, stk. 3, kan den udleverede endvidere uden justitsministerens tilladelse videreudleveres til en tredje EU-medlemsstat, hvis den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar og blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for. Videreudlevering kan også ske uden justitsministerens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til videreudlevering i et retsmøde i den EU-medlemsstat, hvortil udlevering er sket.

2.3. Behandling af sager om udlevering

2.3.1. Den nordiske udleveringslov

Efter § 8, stk. 1, i den nordiske udleveringslov kan begæring om udlevering fremsættes af politi eller anklagemyndighed i det land, hvortil udlevering ønskes. Anmodningen fremsendes til rigsadvokaten, statsadvokaten eller politimesteren (i København politidirektøren) (med virkning fra 1. januar 2007 politidirektøren i hver af de nye politikredse, jf. lov nr. 538 af 8. juni 2006 om politi- og domstolsreformen).

Begæringen skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed, de anvendelige straffebestemmelser, nationalitet og om muligt opholdssted for den, der begæres udleveret, samt andre oplysninger, der er nødvendige til at fastslå den pågældendes identitet, jf. § 8, stk. 2.

Det følger af § 8, stk. 3, at såfremt den, der ønskes udleveret til strafforfølging, ikke i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen eller erkender sig skyldig i det forhold, for hvilket udleveringen begæres, skal der som grundlag for begæringen foreligge

en domstolsbeslutning, hvoraf fremgår, at domstolen har fundet rimelig grund til mistanke om, at den pågældende har begået den strafbare handling. Udlevering til strafforfølging for flere forhold kan dog finde sted, selv om der kun foreligger tilståelse eller domstolsbeslutning med hensyn til et af forholdene.

Efter modtagelsen af en begæring om udlevering iværksætter politiet, jf. § 9, uden ophold den nødvendige undersøgelse. For denne undersøgelse gælder bestemmelserne i retsplejelovens 4. bog med de fornødne lempelser – dvs. reglerne om fremgangsmåden ved undersøgelsen samt reglerne om erstatning for uberettiget anholdelse og fængsling.

Efter § 10, stk. 1, kan den, som begæres udleveret, forlange rettens prøvelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Politiet skal gøre den pågældende bekendt med adgangen til domstolsprøvelse.

Rettens afgørelse træffes ved kendelse, og kære til landsretten kan som udgangspunkt kun ske inden for en frist af 3 dage, jf. § 10, stk. 2. Er der fremsat krav om domstolsprøvelse, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse, jf. § 10, stk. 3.

Efter § 11 kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning, kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt, anvendes i forbindelse med undersøgelse af anmodningen i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Ved afgørelsen af, om betingelserne for anvendelse af et af disse retsmidler er opfyldt, kan den i § 8, stk. 3, nævnte retsafgørelse lægges til grund uden yderligere prøvelse af beviserne for den pågældendes skyld.

Efter § 12 finder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer tilsvarende anvendelse i sager om udlevering. Offentlig forsvarer skal dog altid beskikkes, når den, der begæres udleveret, fremsætter ønske herom.

Hvis den, der begæres udleveret, i et retsmøde meddeler samtykke til udleveringen og det findes utvivlsomt, at betingelserne for udlevering er opfyldt, kan udleveringen i almindelighed iværksættes af politiet, jf. § 13, stk. 1. I øvrigt forelægges spørgsmålet om, hvorvidt udlevering skal finde sted, for justitsministeren, jf. § 13, stk. 2. Justitsministeriet har ved cirkulære nr. 195 af 27. august 1960 om udlevering af lovovertrædere mellem Danmark og Finland, Island, Norge og Sverige fastsat bestemmelser om, hvornår en sag – uanset, at den, der ønskes udleveret, i et retsmøde har